

Kunstkritikk er Norges ledende nettsted for samtidskunst. Kunstkritikk is Norway's leading online art journal.

Vil du gerne skifte til den mobile version af Kunstkritikk? [Ja](#) [Nej](#)

[Kritik](#)[Kommentarer](#)[Nyheder](#)[Artikler](#)[Arkiv](#)

Opdateret 22. december 10:45

[KUNSTKRITIKK.DK](#) [INTERNATIONAL EDITION](#)

[KUNSTKRITIKK.NO](#)

[KUNSTKRITIKK.SE](#)

Kunstkritikks julekalender 2015

1/12 [Stine Hebert](#)

2/12 [Lisa Tan](#)

3/12 [Natalie Hope O'Donnell](#)

4/12 [Maria Kjær Themsen](#)

5/12 [Josefine Wikström](#)

6/12 [Vibeke Tandberg](#)

7/12 [Mikkel Bogh](#)

8/12 [Martin Grennberger](#)

9/12 [Agatha Wara](#)

10/12 [Mathias Kryger](#)

11/12 [Frida Sandström](#)

12/12 [Eirik Sæther](#)

13/12 [Torben Ribe](#)

14/12 [Sara Arrhenius](#)

15/12 [Mariann Enge](#)

16/12 [Jeff Kinkle](#)

17/12 [Bianca D'Alessandro](#)

18/12 [Tiril Hasselknippe](#)

19/12 [Toke Lykkeberg](#)

20/12 [Anna van der Vliet](#)

21/12 [Sara R. Yazdani](#)

22/12 [Pernille Albrethsen](#)

23/12

24/12

Julekalender 22.12.15

22. december – Pernille Albrethsen

Hvilke udstillinger, events og udgivelser var de mest interessante i 2015? I Kunstkritikks julekalender opsummerer vores egne skribenter og inviterede gæster kunståret 2015. Den 22. i rækken er Kunstkritikks redaktør i København, Pernille Albrethsen.

UDSTILLINGER

Isa Genzken, *Schauspieler*, 2013. Stedelijk Museum, 2015. Foto: Pernille Albrethsen.

Isa Genzken, *Mach Dich Hübsch*, Stedelijk Museum, Amsterdam.

Der er kun én Isa og én som Isa og hun har været i mit baghoved – og været en reference for alt muligt – siden jeg første gang så hendes arkitekturmodeller i Berlin engang i 1990erne. Det var vildt dengang, men det er faktisk endnu vildere i dag, hvilket man kan se på den retrospektive udstilling med over 200 værker fra hele hendes karriere som Stedelijk Museum viser lige nu. Genzken er en af disse kunstnere, som bliver friere og friskere, jo ældre hun bliver. Hendes skuespilsamfund – mannequindukker, der poserer iført kulørt plastik, skinnende folie og tøj fra kunstnerens egen garderobe – emmer af humoristisk overskud parret med den dybeste uro fra det kollektivt ubevidste, som man ellers skal tilbage til epigoner såsom Mike Kelley eller Jack Smith for at finde mage til. Dertil kommer, at udstillingen i Amsterdam er et dronningemøde af rang, idet den er kurateret af museets forholdsvis nye direktør Beatrix Ruf, som med denne udstilling – og med en appetitlig Seth Siegelaub-udstilling i kælderens – for alvor ser ud til at have bragt Stedelijk tilbage på sporet som supermuseum af den suveræne kontinentaleuropæiske støbning. Jeg fik et sug i maven over både Isa Genzken og Stedelijk Museum. *Mach Dich Hübsch* – goddammit!

Co-Workers. Network as Artist, installation view, Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris. Foto: Pierre Antoine.

Co-Workers – Network as Artist, Musée d'Art de la Ville de Paris, kurateret af Angeline Scherf, Toke Lykkeberg og Jessica Castex + *Surround Audience*, New Museum Triennial, New York, kurateret af Lauren Cornell og Ryan Trecartin.

Jeg kan ikke lade være med at se udstillingerne *Surround Audience* i New York og *Co-Workers* i Paris som del af samme serie. Begge udstillingerne forsøgte at beskrive samtidskunstens relation til vor tids intelligente «surrounding», til den «sharing economy», som vi producerer til og produceres af, og som vi gladelig deler alt med, og som overvåger os døgnet rundt. Jeg bifalder virkelig kuratorer, der vover pelsen og forsøger at analysere den samtid, de står i til knæene. *Surround Audience* og *Co-Workers* gjorde begge det – også til en grad at de nærmest med garanti fremstår bedaget blot et år senere. Men sådan må det være, når man giver sit bud på nuet og morgendagen. Selvom der var flere overlappende figurer (såsom DIS, Ed Atkins og Ryan Trecartin) og interesseområder (à la den netværkende krops rhizomatiske forbindelse til andre teknologier), så var det interessant at se, hvordan de to udstillinger fortolkede vilkårene forskelligt. Hvis *Surround*-kroppen var en avatar, så var *Co-Workers*-kroppen en iCloud-body, hvilket især blev understreget af DIS' fænomenele *mise-en-scene*, som forvandlede det franske museum til et sammenhængende kommercielt-udseende showroom med glidende overgange mellem de enkelte værker. Og mens *Surround Audience* overraskede med sit opbud af lidt gammeldags værkkategorier men med en rørende samtidsalvor, der skinnede igennem overalt – så forekom *Co-Workers*' ironiske anslag ind imellem lidt forstyrrende, mens udstillingsopbygningen var et sandt *swipe*-eventyr fra fremtiden. Noget kunne tyde på, at den sidste udstilling i denne «trilogi» bliver Berlinbiennalen til sommer, der som bekendt er kurateret af DIS. Jeg glæder mig vildt.

SQ, *Screenlord*, 2015. Installation view, *X and Beyond*, 2015.

Tranen, Gentofte Hovedbibliotek, Hellerup + *X and Beyond*, København.

Selvfølgelig kan man få sine fix, når man rejser udenlands, men når man tilbringer størstedelen af sin tid i København, bliver man ekstremt taknemmelig, når nogen gør noget ekstra ud af det. I år har to mikro-institutioner vist, hvordan det kan gøres. Tranen og *X and Beyond* er fantastisk gode eksempler på, hvor langt man kan nå med en seriøs programmering. Hvis man er ambitiøs, har noget på hjerte og driver stedet som var det en toptunet institution, ja, så bliver det netop dét!

Siden Charlotte Sprogø i 2014 tiltrådte som leder af udstillingsstedet Tranen, der reelt blot er et hjørne af Gentofte Hovedbibliotek, har stedet fået en ambitiøs kuratorisk profil, hvor sæsonerne kører som udstillingstrilogier under et samlet tema. Forårets tema «3D to Infinity» undersøgte post-internetkunsten opløsning af genstandene, mens efterårets tema, «Domain», undersøgte tingenes hersken over det levende. Det absolutte højdepunkt her – og i dansk kunst 2015 i det hele taget – var Rolf Nowotnys *Sur Pollen*, en grotesk skulpturfamilie af misfostre hvis deformerede epoxyhoveder hvilede på abnormt lange halse, som holdt dem højt oppe over deres stinkende containerkroppe. Det skulpturelle svar på en horrorfilm.

Da jeg fornyelig spurgte Jacob Lillemose, den drivende kræft bag det det absurd aktive udstillingssted *X and Beyond*, der ligger i et lille butikslokale på Nørrebro, hvilket *drug* han var på, lød svaret: «Det hedder begejstring – og jeg er kun lige begyndt!» – hvilket meget præcist beskriver den stemning, som præger *X and Beyond*, et forskningsbaseret udstillingssted og en type institution hvis lige ikke før er set i København og som indgår i Lillemoses post.doc-forskning indenfor katastrofeteori-feltet. Undersøgelsen breder sig ud til alle mulige overraskende områder, men hvad enten det er diskussionsaften om *survivalism* eller totalteater ved nogle af byens yngre kunstnere, så er alt i *X and Beyond* eksekveret med et inspireret overblik.

EVENTS

Rijksakademie von den beeldende kunst, 17. november, 2015. Foto: Pernille Albrethsen.

Rijksakademie van beeldende kunst, Amsterdam.

Hvis jeg skulle beskrive med én sætning, hvorfor jeg gør det jeg gør, lever som jeg gør – så ville samtalen med kunstnere og kunstfaglige aktører nok udgøre en stor del af forklaringen. I den sammenhæng har kunstakademierne altid spillet en vigtig rolle. I år var jeg så heldig at lave studio visits ad to omgange på Rijksakademie i Amsterdam, som er et forbilledligt to-årigt internationalt residencyprogram for yngre kunstnere. Første gang jeg besøgte stedet blev jeg dybt imponeret over det høje kunstneriske niveau og internationale atmosfære, dernæst over selve den velfungerende institution, som forekom at give kunstnerne maximal frihed og samtidig stod klar til at tage vare på eventuelle særlige behov (lige fra hjælp til opholdstilladelsen til specialønsker til værkstederne). Jeg gik fra atelier til atelier, fra Pakistan til Sverige, fra Egypten til Israel, fra Italien til Lithauen, og sugede til mig – den ene inspirerende præsentation og fængende samtale fulgte efter den anden. Anden gang jeg besøgte stedet var kun få dage efter terroranslaget i Paris og den nervøse, sørgmodige stemning sad stadig dybt i kroppen og i stederne jeg passerede på min rejse dertil; lufthavnen, toget, banegården. Midt i det hele viste det sig, at netop mødet med kloge, unge kunstnere fra hele verden, som troede på deres egen kunst, kunsten i det hele taget og ikke mindst på samtalen omkring den, gjorde at Rijksakademiet fremstod som det mest meningsfulde sted, jeg overhovedet kunne have opholdt mig i de dage – en eksemplarisk institution for den frie verdenskunst.

Rolf Nowotny, *Støbt Ustøbt Støbt Igen*, 2015. Foto: Jan Søndergaard.

Rolf Nowotny, *Støbt Ustøbt Støbt igen*, Rolf Nowotnys barndomshjem i Jægerspris.

Jeg vil aldrig helt se på Rolf Nowotnys kunst på samme måde efter at have besøgt hans barndomshjem en solfyldt lørdag i september, sammen med 50 andre som også havde tilmeldt sig den særlige ekskursion i turistbus til Jægerspris. Efterhånden som bussen blev tømt, indfandt alle sig på græsplænen foran huset. Selve huset så ret lukket ud, nærmest kondemneret, idet samtlige vinduespartier var hvidkalkede. «I må altså gerne gå ind,» sagde Rolf med let undren i stemmen, som om han ikke forstod, hvorfor alle artigt havde taget opstilling foran huset. Det føles unægteligt ret anmassende at gå videre ind i huset, ikke mindst ind i stuen til Rolfs mor og mormor, der sad fredeligt i et sofaarrangement. Det kom de hurtigt op af, da folk begyndte at vade ind for at tage stuen i øjesyn. Selvom de tog det pænt, var det stadig lidt underligt. Men nu var det altså var Rolf selv, der havde inviteret og han var også begyndt at stille sodavand og chips frem på spisebordet. Ferniseringen var angiveligt i gang. Og de næste par timer gik vi rundt i huset og kiggede på den særlige indretning, hvor det meget dyreprintede, lodne tapet i mange af rummene især faldt i øjnene. Undervejs blev man i tvivl om, hvad det egentlig var, Rolf ville vise os. For udover en gul metalskulptur i haven, nogle foruroligende skulpturer med kroppe af plastikkar med mælket væske og roterende hoveder (nærmest en art for tidligt fødte udgaver af groteskerne på Tranen) og en lille akvarel opsat på et stort ligeledes hvidkalkede stuevindue, som man måtte tage mormorens ord for normalt afslørede en flot udsigt over Jægerspris, var der ikke flere deciderede Nowotny-værker. Til gengæld var hele barndomshjemmet indskrevet i disse få greb. Det var grænseoverskridende nok at være del af, men må have været helt ekstremt for Rolf. Men måske var det helt overlagt. Måske skulle han netop bruge de 50 personer, en slags special-selektede værtskroppe, for at muliggøre den for ham nødvendige udrensning. For med de hvidmalede vinduer overalt havde han jo ret effektivt lukket sin familie – og også os andre – inde. Den sidste halve time, mens vi ventede på bussen, valgte de fleste at tilbringe ude på plænen i solskinnet.

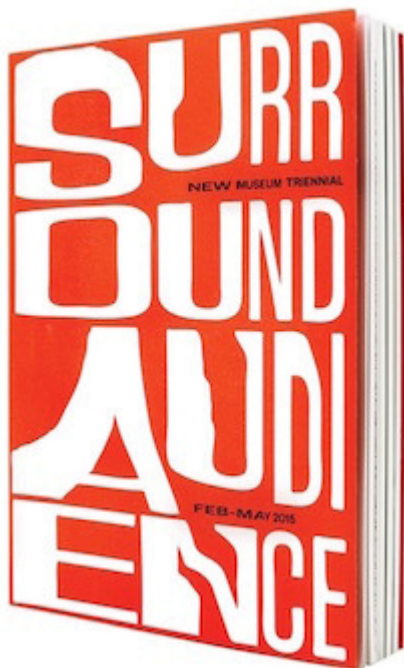
BEDSTE SOLOKATALOG

Simon Denny, *Secret Power*, New Zealandske Pavillon, 56. Venedigbiennale. Udgivet af Koenig Books og Mousse Publishing.

Simon Dennys New Zealandske pavillon på årets Venedigbiennale blev ledsaget af et udsædvanligt appetitligt katalog designet af David Bennewith med format som et verdensatlas og med samme mulighed for timevis af fordybelse i de flotte kartografiske gengivelser – et skatkammer af visuelle fremstillinger af overvågningssystemer fra det 16. århundredes Venedig frem til vore dage. Den overbliksskabende og politiske artikel af Chris Kraus er udgivelsens tekstlige højdepunkt.

BEDSTE GRUPPEKATALOG

Surround Audience, New Museum Triennial 2015, Lauren Cornell og Ryan Trecatin (red.). Udgivet af New Museum og Rizzoli.

Det er uhyre sjældent, man falder over et gruppekatalog – især ikke fra biennaler og megaudstillinger – som er værd at slæbe med hjem. Det tomatrøde katalog, som ledsagede årets triennale på New Museum, er en sjælden undtagelse: På grund af sober og cool grafik (ved Familiar) og fordi man mærker, at der er taget stilling til alle tænkelige redaktionelle aspekter ved den svære genre. Præcise interviews med en række af kunstnerne. Koncise kuratortekster og interessante *position papers* fra Brian Droitcour, Hito Steyerl, Alexander Provan og Johanna Burton og et pænt udvalg af billeder til hver af de 51 kunstnere. Jeg spår dette katalog et langt efterliv på hylden ved siden af andre zeitgeist-kataloger som Nicolas Bourriauds *Traffic*, 1996 eller Adam Szymczyk og Elena Filipovics Berlinbiennale, 2008.

[Vis kommentarer \(0\)](#)[Skjul kommentarer](#)[Skriv et indlæg](#)[Print ud](#)[e-mail](#)
[Del](#)

KUNSTHAL CHARLOTTENBORG

Skriv et indlæg

Navn (kun indlæg under fuldt navn tillades)*:

E-mail (vises ikke)*:

Kommentar*:

[Send](#)

Læserindlæggene er en vigtig del af Kunstkritikk. Vi er derfor meget glade for at du bidrager til vores læserforum. Vi beder alle følge vanlige regler for høflighed. Husk at du er ansvarlig for dine egne indlæg. Vi godtager derfor kun indlæg under fuldt navn.

Redaktionen læser ikke indlæg før publicering, men følger debatten fortløbende. Vi forbeholder os ret til at fjerne indlæg som er usaglige, indeholder personangreb eller som vi af andre grunde finder upassende. Dette sker uden forhåndsvarsel, og efter skønsbaserede vurderinger foretaget af redaktionen. I læserindlæg godtages kun tekst, ingen billeder, video, html-kode el. lign. Lykke til med debatten!

[Søg](#)

[SIDSTE](#)[MEST LÆSTE](#)[LÆSERINDLÆG](#)

[14 december – Sara Arrhenius](#)

14.12.15

Kunstkritikks egne skribenter og inbjudna gäster väljer det mest intressanta ...

[13. december – Torben Ribe](#)

13.12.15

Kunstkritikks egne skribenter og inviterede gæster vælger det mest ...

[12. desember – Eirik Sæther](#)

12.12.15

Kunstkritikks egne skribenter og inviterede gæster vælger det mest interessante ...

[Fjerkostens rørelser](#)

11.12.15

Koreografen William Forsythes værker er kommet i godt selskab på udstillingen ...

[11 december – Frida Sandström](#)

11.12.15

Kunstkritikks egne skribenter och inbjudna gäster väljer det mest intressanta ...

Se web
og facebook

Frist 4. jan

[Om Kunstkritikk](#)

| [Kontakt](#)

| [RSS-FEED](#)

| [Redaktion](#)

| [Skribenter](#)

| [Annonceinformation](#)

| ABONNÉR PÅ NYHEDSBREV:

navn
E-mail

| [Tilmeld mig](#)

| FACEBOOK PAGE

Synes godt om {7,8}

Twitter

Kunstkritikk udgives af
Stiftelsen Kunstkritikk
ISSN 1504-0925

Dansk redaktør:
Pernille Albrethsen
post@kunstkritikk.dk
Chefredaktør:
Jonas Ekeberg

Kunstkritikk arbejder efter
den norske «Vær Varsom-plakat»
for god presseskik

Kunstkritikk er støttet af Norsk kulturråd, Nordisk Kulturfond, Fritt Ord, Statens Kunstråd i Danmark og Statens Kulturråd i Sverige.

Kunstkritikk er Norges ledende nettsted for samtidskunst. Kunstkritikk is Norway's leading online art journal.

Vil du gerne skifte til den mobile version af Kunstkritikk? [Ja](#) [Nej](#)

[Kritik](#)[Kommentarer](#)[Nyheder](#)[Artikler](#)[Arkiv](#)

Opdateret 22. december 10:45

[KUNSTKRITIKK.DK](#) [INTERNATIONAL EDITION](#)

[KUNSTKRITIKK.NO](#)

[KUNSTKRITIKK.SE](#)

Kunstkritikks julekalender 2015

1/12 [Stine Hebert](#)

2/12 [Lisa Tan](#)

3/12 [Natalie Hope O'Donnell](#)

4/12 [Maria Kjær Themsen](#)

5/12 [Josefine Wikström](#)

6/12 [Vibeke Tandberg](#)

7/12 [Mikkel Bogh](#)

8/12 [Martin Grennberger](#)

9/12 [Agatha Wara](#)

10/12 [Mathias Kryger](#)

11/12 [Frida Sandström](#)

12/12 [Eirik Sæther](#)

13/12 [Torben Ribe](#)

14/12 [Sara Arrhenius](#)

15/12 [Mariann Enge](#)

16/12 [Jeff Kinkle](#)

17/12 [Bianca D'Alessandro](#)

18/12 [Tiril Hasselknippe](#)

19/12 [Toke Lykkeberg](#)

20/12 [Anna van der Vliet](#)

21/12 [Sara R. Yazdani](#)

22/12 [Pernille Albrethsen](#)

23/12

24/12

Julekalender 22.12.15

22. december – Pernille Albrethsen

Hvilke udstillinger, events og udgivelser var de mest interessante i 2015? I Kunstkritikks julekalender opsummerer vores egne skribenter og inviterede gæster kunståret 2015. Den 22. i rækken er Kunstkritikks redaktør i København, Pernille Albrethsen.

UDSTILLINGER

Isa Genzken, *Schauspieler*, 2013. Stedelijk Museum, 2015. Foto: Pernille Albrethsen.

Isa Genzken, *Mach Dich Hübsch*, Stedelijk Museum, Amsterdam.

Der er kun én Isa og én som Isa og hun har været i mit baghoved – og været en reference for alt muligt – siden jeg første gang så hendes arkitekturmodeller i Berlin engang i 1990erne. Det var vildt dengang, men det er faktisk endnu vildere i dag, hvilket man kan se på den retrospektive udstilling med over 200 værker fra hele hendes karriere som Stedelijk Museum viser lige nu. Genzken er en af disse kunstnere, som bliver friere og friskere, jo ældre hun bliver. Hendes skuespilsamfund – mannequindukker, der poserer iført kulørt plastik, skinnende folie og tøj fra kunstnerens egen garderobe – emmer af humoristisk overskud parret med den dybeste uro fra det kollektivt ubevidste, som man ellers skal tilbage til epigoner såsom Mike Kelley eller Jack Smith for at finde mage til. Dertil kommer, at udstillingen i Amsterdam er et dronningemøde af rang, idet den er kurateret af museets forholdsvis nye direktør Beatrix Ruf, som med denne udstilling – og med en appetitlig Seth Siegelaub-udstilling i kælderens – for alvor ser ud til at have bragt Stedelijk tilbage på sporet som supermuseum af den suveræne kontinentaleuropæiske støbning. Jeg fik et sug i maven over både Isa Genzken og Stedelijk Museum. *Mach Dich Hübsch* – goddammit!

Co-Workers. Network as Artist, installation view, Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris. Foto: Pierre Antoine.

Co-Workers – Network as Artist, Musée d'Art de la Ville de Paris, kurateret af Angeline Scherf, Toke Lykkeberg og Jessica Castex + *Surround Audience*, New Museum Triennial, New York, kurateret af Lauren Cornell og Ryan Trecartin.

Jeg kan ikke lade være med at se udstillingerne *Surround Audience* i New York og *Co-Workers* i Paris som del af samme serie. Begge udstillingerne forsøgte at beskrive samtidskunstens relation til vor tids intelligente «surrounding», til den «sharing economy», som vi producerer til og produceres af, og som vi gladelig deler alt med, og som overvåger os døgnet rundt. Jeg bifalder virkelig kuratorer, der vover pelsen og forsøger at analysere den samtid, de står i til knæene. *Surround Audience* og *Co-Workers* gjorde begge det – også til en grad at de nærmest med garanti fremstår bedaget blot et år senere. Men sådan må det være, når man giver sit bud på nuet og morgendagen. Selvom der var flere overlappende figurer (såsom DIS, Ed Atkins og Ryan Trecartin) og interesseområder (à la den netværkende krops rhizomatiske forbindelse til andre teknologier), så var det interessant at se, hvordan de to udstillinger fortolkede vilkårene forskelligt. Hvis *Surround*-kroppen var en avatar, så var *Co-Workers*-kroppen en iCloud-body, hvilket især blev understreget af DIS' fænomenele *mise-en-scene*, som forvandlede det franske museum til et sammenhængende kommercielt-udseende showroom med glidende overgange mellem de enkelte værker. Og mens *Surround Audience* overraskede med sit opbud af lidt gammeldags værkkategorier men med en rørende samtidsalvor, der skinnede igennem overalt – så forekom *Co-Workers*' ironiske anslag ind imellem lidt forstyrrende, mens udstillingsopbygningen var et sandt *swipe*-eventyr fra fremtiden. Noget kunne tyde på, at den sidste udstilling i denne «trilogi» bliver Berlinbiennalen til sommer, der som bekendt er kurateret af DIS. Jeg glæder mig vildt.

SQ, *Screenlord*, 2015. Installation view, *X and Beyond*, 2015.

Tranen, Gentofte Hovedbibliotek, Hellerup + *X and Beyond*, København.

Selvfølgelig kan man få sine fix, når man rejser udenlands, men når man tilbringer størstedelen af sin tid i København, bliver man ekstremt taknemmelig, når nogen gør noget ekstra ud af det. I år har to mikro-institutioner vist, hvordan det kan gøres. Tranen og *X and Beyond* er fantastisk gode eksempler på, hvor langt man kan nå med en seriøs programmering. Hvis man er ambitiøs, har noget på hjerte og driver stedet som var det en toptunet institution, ja, så bliver det netop dét!

Siden Charlotte Sprogøe i 2014 tiltrådte som leder af udstillingsstedet Tranen, der reelt blot er et hjørne af Gentofte Hovedbibliotek, har stedet fået en ambitiøs kuratorisk profil, hvor sæsonerne kører som udstillingstrilogier under et samlet tema. Forårets tema «3D to Infinity» undersøgte post-internetkunsten opløsning af genstandene, mens efterårets tema, «Domain», undersøgte tingenes hersken over det levende. Det absolutte højdepunkt her – og i dansk kunst 2015 i det hele taget – var Rolf Nowotnys *Sur Pollen*, en grotesk skulpturfamilie af misfostre hvis deformerede epoxyhoveder hvilede på abnormt lange halse, som holdt dem højt oppe over deres stinkende containerkroppe. Det skulpturelle svar på en horrorfilm.

Da jeg fornyelig spurgte Jacob Lillemose, den drivende kræft bag det det absurd aktive udstillingssted *X and Beyond*, der ligger i et lille butikslokale på Nørrebro, hvilket *drug* han var på, lød svaret: «Det hedder begejstring – og jeg er kun lige begyndt!» – hvilket meget præcist beskriver den stemning, som præger *X and Beyond*, et forskningsbaseret udstillingssted og en type institution hvis lige ikke før er set i København og som indgår i Lillemoses post.doc-forskning indenfor katastrofeteori-feltet. Undersøgelsen breder sig ud til alle mulige overraskende områder, men hvad enten det er diskussionsaften om *survivalism* eller totalteater ved nogle af byens yngre kunstnere, så er alt i *X and Beyond* eksekveret med et inspireret overblik.

EVENTS

Rijksakademie von den beeldende kunst, 17. november, 2015. Foto: Pernille Albrethsen.

Rijksakademie van beeldende kunst, Amsterdam.

Hvis jeg skulle beskrive med én sætning, hvorfor jeg gør det jeg gør, lever som jeg gør – så ville samtalen med kunstnere og kunstfaglige aktører nok udgøre en stor del af forklaringen. I den sammenhæng har kunstakademierne altid spillet en vigtig rolle. I år var jeg så heldig at lave studio visits ad to omgange på Rijksakademie i Amsterdam, som er et forbilledligt to-årigt internationalt residencyprogram for yngre kunstnere. Første gang jeg besøgte stedet blev jeg dybt imponeret over det høje kunstneriske niveau og internationale atmosfære, dernæst over selve den velfungerende institution, som forekom at give kunstnerne maximal frihed og samtidig stod klar til at tage vare på eventuelle særlige behov (lige fra hjælp til opholdstilladelsen til specialønsker til værkstederne). Jeg gik fra atelier til atelier, fra Pakistan til Sverige, fra Egypten til Israel, fra Italien til Lithauen, og sugede til mig – den ene inspirerende præsentation og fængende samtale fulgte efter den anden. Anden gang jeg besøgte stedet var kun få dage efter terroranslaget i Paris og den nervøse, sørgmodige stemning sad stadig dybt i kroppen og i stederne jeg passerede på min rejse dertil; lufthavnen, toget, banegården. Midt i det hele viste det sig, at netop mødet med kloge, unge kunstnere fra hele verden, som troede på deres egen kunst, kunsten i det hele taget og ikke mindst på samtalen omkring den, gjorde at Rijksakademiet fremstod som det mest meningsfulde sted, jeg overhovedet kunne have opholdt mig i de dage – en eksemplarisk institution for den frie verdenskunst.

Rolf Nowotny, *Støbt Ustøbt Støbt Igen*, 2015. Foto: Jan Søndergaard.

Rolf Nowotny, *Støbt Ustøbt Støbt igen*, Rolf Nowotnys barndomshjem i Jægerspris.

Jeg vil aldrig helt se på Rolf Nowotnys kunst på samme måde efter at have besøgt hans barndomshjem en solfyldt lørdag i september, sammen med 50 andre som også havde tilmeldt sig den særlige ekskursion i turistbus til Jægerspris. Efterhånden som bussen blev tømt, indfandt alle sig på græsplænen foran huset. Selve huset så ret lukket ud, nærmest kondemneret, idet samtlige vinduespartier var hvidkalkede. «I må altså gerne gå ind,» sagde Rolf med let undren i stemmen, som om han ikke forstod, hvorfor alle artigt havde taget opstilling foran huset. Det føles unægteligt ret anmassende at gå videre ind i huset, ikke mindst ind i stuen til Rolfs mor og mormor, der sad fredeligt i et sofaarrangement. Det kom de hurtigt op af, da folk begyndte at vade ind for at tage stuen i øjesyn. Selvom de tog det pænt, var det stadig lidt underligt. Men nu var det altså var Rolf selv, der havde inviteret og han var også begyndt at stille sodavand og chips frem på spisebordet. Ferniseringen var angiveligt i gang. Og de næste par timer gik vi rundt i huset og kiggede på den særlige indretning, hvor det meget dyreprintede, lodne tapet i mange af rummene især faldt i øjnene. Undervejs blev man i tvivl om, hvad det egentlig var, Rolf ville vise os. For udover en gul metalskulptur i haven, nogle foruroligende skulpturer med kroppe af plastikkar med mælket væske og roterende hoveder (nærmest en art for tidligt fødte udgaver af groteskerne på Tranen) og en lille akvarel opsat på et stort ligeledes hvidkalkede stuevindue, som man måtte tage mormorens ord for normalt afslørede en flot udsigt over Jægerspris, var der ikke flere deciderede Nowotny-værker. Til gengæld var hele barndomshjemmet indskrevet i disse få greb. Det var grænseoverskridende nok at være del af, men må have været helt ekstremt for Rolf. Men måske var det helt overlagt. Måske skulle han netop bruge de 50 personer, en slags special-selektede værtskroppe, for at muliggøre den for ham nødvendige udrensning. For med de hvidmalede vinduer overalt havde han jo ret effektivt lukket sin familie – og også os andre – inde. Den sidste halve time, mens vi ventede på bussen, valgte de fleste at tilbringe ude på plænen i solskinnet.

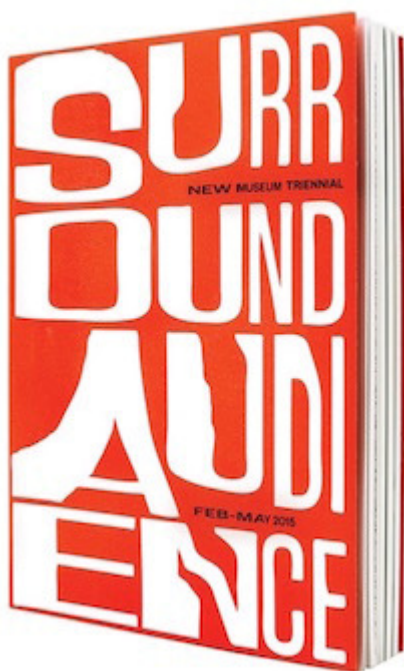
BEDSTE SOLOKATALOG

Simon Denny, *Secret Power*, New Zealandske Pavillon, 56. Venedigbiennale. Udgivet af Koenig Books og Mousse Publishing.

Simon Dennys New Zealandske pavillon på årets Venedigbiennale blev ledsaget af et udsædvanligt appetitligt katalog designet af David Bennewith med format som et verdensatlas og med samme mulighed for timevis af fordybelse i de flotte kartografiske gengivelser – et skatkammer af visuelle fremstillinger af overvågningssystemer fra det 16. århundredes Venedig frem til vore dage. Den overbliksskabende og politiske artikel af Chris Kraus er udgivelsens tekstlige højdepunkt.

BEDSTE GRUPPEKATALOG

Surround Audience, New Museum Triennial 2015, Lauren Cornell og Ryan Trecatin (red.).
Udgivet af New Museum og Rizzoli.

Det er uhyre sjældent, man falder over et gruppekatalog – især ikke fra biennaler og megaludstillinger – som er værd at slæbe med hjem. Det tomatrøde katalog, som ledsagede årets triennale på New Museum, er en sjælden undtagelse: På grund af sober og cool grafik (ved Familiar) og fordi man mærker, at der er taget stilling til alle tænkelige redaktionelle aspekter ved den svære genre. Præcise interviews med en række af kunstnerne. Koncise kuratortekster og interessante *position papers* fra Brian Droitcour, Hito Steyerl, Alexander Provan og Johanna Burton og et pænt udvalg af billeder til hver af de 51 kunstnere. Jeg spår dette katalog et langt efterliv på hylden ved siden af andre zeitgeist-kataloger som Nicolas Bourriauds *Traffic*, 1996 eller Adam Szymczyk og Elena Filipovics Berlinbiennale, 2008.

[Vis kommentarer \(0\)](#)[Skjul kommentarer](#)[Skriv et indlæg](#)[Print ud](#)[e-mail](#)
[Del](#)

KUNSTHAL CHARLOTTENBORG

Skriv et indlæg

Navn (kun indlæg under fuldt navn tillades)*:

E-mail (vises ikke)*:

Kommentar*:

[Send](#)

Læserindlæggene er en vigtig del af Kunstkritikk. Vi er derfor meget glade for at du bidrager til vores læserforum. Vi beder alle følge vanlige regler for høflighed. Husk at du er ansvarlig for dine egne indlæg. Vi godtager derfor kun indlæg under fuldt navn.

Redaktionen læser ikke indlæg før publicering, men følger debatten fortløbende. Vi forbeholder os ret til at fjerne indlæg som er usaglige, indeholder personangreb eller som vi af andre grunde finder upassende. Dette sker uden forhåndsvarsel, og efter skønsbaserede vurderinger foretaget af redaktionen. I læserindlæg godtages kun tekst, ingen billeder, video, html-kode el. lign. Lykke til med debatten!

[Søg](#)

[SIDSTE](#)[MEST LÆSTE](#)[LÆSERINDLÆG](#)

[14 december – Sara Arrhenius](#)

14.12.15

Kunstkritikks egne skribenter og inbjudna gäster väljer det mest intressanta ...

[13. december – Torben Ribe](#)

13.12.15

Kunstkritikks egne skribenter og inviterede gæster vælger det mest ...

[12. desember – Eirik Sæther](#)

12.12.15

Kunstkritikks egne skribenter og inviterede gæster vælger det mest interessante ...

[Fjerkostens rørelser](#)

11.12.15

Koreografen William Forsythes værker er kommet i godt selskab på udstillingen ...

[11 december – Frida Sandström](#)

11.12.15

Kunstkritikks egne skribenter och inbjudna gäster väljer det mest intressanta ...

Se web
og facebook

Frist 4. jan

[Om Kunstkritikk](#)

| [Kontakt](#)

| [RSS-FEED](#)

| [Redaktion](#)

| [Skribenter](#)

| [Annonceinformation](#)

| ABONNÉR PÅ NYHEDSBREV:

navn
E-mail

| [Tilmeld mig](#)

| FACEBOOK PAGE

Synes godt om {7,8}

Twitter

Kunstkritikk udgives af
Stiftelsen Kunstkritikk
ISSN 1504-0925

Dansk redaktør:
Pernille Albrethsen
post@kunstkritikk.dk
Chefredaktør:
Jonas Ekeberg

Kunstkritikk arbejder efter
den norske «Vær Varsom-plakat»
for god presseskik

Kunstkritikk er støttet af Norsk kulturråd, Nordisk Kulturfond, Fritt Ord, Statens Kunstråd i Danmark og Statens Kulturråd i Sverige.